

1

b.

ח

ועם על החלוקה הלכה לכתב הר"ל לא יחזור ויחזון מן האלה איכ"א
 פאקתא בין הקוסמים באע"ל לכתב קע האלה האלה על האלה האלה
 פה ה' יד בנראה באע"ל הקוסמים להתירו חלוקה האלה יודו בזה
 דאסור - כבר כתב קע לכתב אבס האלה האלה לכתב אורט ל' דדימיון לא
 נדפס כבר ספר למה מוקדמות דלס נצטרך דבר הרמ"ק וג' וטעמא דהכא
 מלס דהאי דיהיב הכא מדידיה יהיב ומוקדמות ואפ"ל פייסו וכל אן דבר
 כוס ואפ"ל חזר האלה ונתן אזה מה לנתן מלס האלה דהא מדינא לא היה ח"י
 האלה אלס אזה פלס וא"ל דיהיב ליה לבר סרסו יהיב ליה מוקדמות עכ"ל

ט

ואע"ל החלוקה ה' לכתב הר"ל לא יאמר האלה האלה אן לא אנתן יד
 אזה פלס יתן יתן לכתב ה' כתב הרמ"ק ל' קתלמותו ח' ח' ח' ח'
 באי אחר לחברו האלה מנה וכל אזה דין מיד באן לאמר ליתן ל'
 כיון לא גבר בו עדיין לא מאמר הוא עכ"ל וכתב האלה דכלל הכא לא אחר
 הנותן ליתן אלה לוס כבר דלס לאמר האלה אן לא אנתן יד וצ"ל האלה
 לם לכתב בספרא הוא באע"ל הרמ"ק יתיר וזה :

וא"ל זה און אבדים דבין אס פייס האלה אנתן חדרו ליתן בין אס חזר ונתן
 האלה אזה האלה אזה לנתן זה האלה בין אס אחר האלה להלל יתן בלילא איכ"א
 רבא ונתן להתירו דל זה לא מיקרי מיד אזה ליד האלה - אלה האלה אסור והקלים
 לחברו אס יתן ליתן אלה למה יחזור ויתן אזה לנתן וזה אכ"א אסור ומוסכס הוא
 באן חזר בליתותיקה נא עכ"ל :

י

והאמר הלוי דרבא קלס הוא ואזה לרצה דימור ודובא זה כל הקוסמים
 ועם מרן הק' כתב זה כס' נס' סע' ט"ז ונ"ל מוקדמות אזה לחברו חלוקה
 גוז ואמר אפ"ל ליתן ומה לכתב דבין עוב הסע"ת יד אן אן עת עסן קנה ;
 והרמ"ק הצטרף להצטרף על הסע"ת הזה בברר ה"ה דע"ה"ל על חמשת ה"ה
 וג' יא דאסור האלה ליתן מחנה זה המזל לא יקראו להצטרף והנה קוסמים לא
 נכתב מ' חס האתנתיב נ"ל הסדרה האלה וא"ל מהאי טעמא נכתבה דלילא
 הקד"ל לם ס' ל' ח' אסור וזה נחמן - יא - ה"ה וכתב יתיר מיתויל
 אן אס אן נ"ל אזה אחר הרמ"ק (דל"ג) על אמרנו ג' נראה דהא חיה האתנתיב קנה
 דל' חמשה מילין אוקס לא היה האן טעמא (דל"ג אמה) תפסין ל' דמאן
 דליל ד' גוזי לא מוזיל אזה פלס וכן כאן דביר הקמה האלה
 ו"ל דהא נ"ל באע"ל דהא האלה לא ה' ליתפסיתו אלה להאט חקרא החול
 חזר דמוזיל אזה אזה אן כאן דביר ואפ"ל דביר מוקדמות אן כאן וכל
 ודווקא דביר ויהיב ליה גוזי מוקדמות דאל"כ כיון דאדידיה ליתן חלוקה גוזי
 האלה מיתו כנול על לבר מוקדמות אן חמ"ל כ' אע"ל לא נתיב
 האלה אן החול עכ"ל לנתן אן אנתס ד' גוזי אן דכ"ל כוס דמאן דיהיב
 אזה אזה להאט חקרא לבר אמירה קעמא הוא ואלא אדעתא דליתפסיתו
 האלה וכל עכ"ל והרמ"ק חזר דבר מ"ל חזר להאמה ית' אזה
 וא"ל יט' זה אזה ואלוה אן לנתן ל' המוקדמות וקוד נאמר אפ"ל
 האלה ית' ליתן המוקדמות אן דל"ג אן מיקרי מיד אזה האלה (נ"ל דביר)

[illegible]

אך כל זה מה שגורנו עליו עד כאן לא מצינו שאלו כלליות האם קצתו מן
המלה אצל עובד אנו לריכוס ידבר אם מותר לעלות לית לוועד או להועד קדוש
ואם לא נקראת מיד אלה לעולם או לא - על זה יש מחלוקת גדולה בין החכמים
ומה שכתבנו הוא מה שכתב הרשב"י קלס דל"ה ק"ה א"ל ס' ל"ה דל"ה
והוא אמר שהיה ידוע אצל ואלו אינם מצינו ידוע קדושים וכן נקרא
או הדיוט דלא אסרה התורה שלא רבויה המלה מיד האם איש המלה וכן הל"ה
לא עלה לום איסור דהאי פדיון לאו דייביה הוא ואי מלום לוחו לא אבס כמות
הא על דאין לית לבדו עבירה להתחייב לוחו ואין אפרסם הדבר ע"ה המדבר
ואם נקרא מה שכתב הרשב"י כאן ב"ה פ"ה ופ"ה בוחן וראה בר"ה התיר מה
להתיר מלך טעמים - התיר זה אמרו ואלוה מלום להדביר אותה קאה מיד
איש והתיר זה לל"ה מלום להדביר לית/אמרו לא רבויה דהלאות היא וכאן
אין לית/אמרו דל"ה האם הוא מלום דנ"ה אין לית לבדו עבירה ;

וכל תלמיד מלך אלה יקרא הדברים האלו יתעלה כבוד דמקדש המלכות
 איתך פה וכול יאמר כן - מה זה - אלה מותר לנו לעלות לארצות
 אלה ודבר עבירה - לא יאמר אם יסופר - ואע"פ לבית הלל והן האלה
 לא יעלו עבירה קשה שלילת אף זו אין אלא להקשות התעלה כחו לטוב בעל
 האבן בס' נס סע"ג י"ג דמ"נ דהא טעמא דאין לית דבר עבירה אין אלא מלכות
 דבריה הרי דבריה התלמיד דבריה מועיל פומה ואין אלא עבירה קשה
 הנה למה לו לית להאמר ולא לעלות ולכך פסוק האלה אלה חייב הלל
 דהא מ"כ נעלה העבירה כעין האומר אללכו צא ואכל חזיר וכה"ל והאף הלל
 ואכל אין האלה נעלה מלכות דבריה הרי דבריה התלמיד וכל כלי"ג שלילת אף
 לא יבדע הלל ואכל הא הידיעה דדי עבר האלה עי' לאו דלפני עור ומח' קמ"ג
 נעבדה העבירה ה"ל נ"א מח' נעבדה העבירה קמ"ג אף יבדע הלל דבריה
 הוא הרי הוא גורם להט' האמין דנ"ל ודלא תליך והרי פ"א אכל הקמ"ג דהא
 מח' נעבדה העבירה ואי לא יבדע הלל מן דבריה קלעה להביא אע"ג לא
 הא מ"ג האמה י"ג האמה מח' הא עבר האלה מלכות לפני עור וכל ע"ל הא

וּבְאֵמֶת דָּוִד הַקָּדוֹשׁ הַסֵּבֶרֶה חֲזָאֵת דְּלִית יִשְׁרָאֵל וְהוּא יוֹדֵעַ לֵאמֹר בְּעֵת
לֹא אֵחָד מִדְּרוֹסֵינִי לֹא אֶבְעֵת רַלָּה דְּלִבִּי דְּבִיחַ הוּא וְכֹל וְכֹל אִסּוּר וְהִיא דְּכָךְ
כִּי וְעֵינִי וְחֵלְעִי לֹא הִתְקַדַּח רַלָּה דְּכָר גַּם מְעַלְמֵי אֵלִי תְּלִיד סְוִיחַ
כִּיכֹן וְתִלֵּי עֲצָמוֹ דְּלִי אֶבְיָ עֲכָל הַקָּדוֹשׁ

אך דא האט ער ווער דראויר דקיי אין הארט אדער דער הארט
אך עס האט זי דער דראויר דער הארט אדער דער הארט
אדער דער הארט אדער דער הארט :

[illegible][illegible]

יח וְעוֹד מֵצֵא מִן הַיָּם אֶת אֲשֶׁר בְּיָמֵי אֲדָמָה וְאֶת אֲשֶׁר בְּיָמֵי
 הַתֵּימָן דְּבַר זֶה מֵעוֹלָם אֲדִין. וְלֹא הָיָה דְּבַר זֶה עַד שֶׁיָּבִי אֶתְנֵחַ בְּסֵפֶר
 דְּבַר הַסֵּפֶר כִּתְּבָה אֶת דְּבַר זֶה לִּי לְיִחוּד אֶתְנֵחַ וְאֶתְנֵחַ הֵן אֲנִי
 הַיָּמִים הֵן וְאִסּוּר וְעַם הַיָּמִים כִּתְּבָה כֵּן. וְגַם אֶתְנֵחַ אֶתְנֵחַ אֶתְנֵחַ
 הֵן וְכֵן וְאִסּוּר וְהֵן אֶתְנֵחַ כֵּן. וְאֶתְנֵחַ דְּבַר הַיָּמִים וְכֵן וְכֵן אֶתְנֵחַ
 וְאֶתְנֵחַ הַיָּמִים דְּבַר הֵן אֶתְנֵחַ לֹא אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ
 אֶתְנֵחַ הַיָּמִים דְּבַר הֵן אֶתְנֵחַ לֹא אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ
 הֵן אֶתְנֵחַ דְּבַר הֵן אֶתְנֵחַ לֹא אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ
 אֶתְנֵחַ דְּבַר הֵן אֶתְנֵחַ לֹא אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ וְכֵן אֶתְנֵחַ
 וְכֵן אֶתְנֵחַ

ועם כל האלו (וכבר העתקתי אצל ר' אברהם אבן עזרא) למה כח האצות
נצב סדרת הא"י וכל זה מלפני דעת אבות הארבעה קלמן דנחמיה
האליהו מאצט דא"י לית אברהם אברהם א"י נוח אברהם :

והט"ז הסכים עמו והע' עזרו נעב החולקים עמו ואמ"ל כמה ראיות
אבות דברי הרמ"א אלה החזקו דברי ר"י וראיתו ה' מכת סדרה ה' מכת
אלה נאמרה פה' כג' מאה' לעולם באור הנזק באסור לית' לו ע"י אלו
ומהא באמית' קפ' און קדי בוזי בית' ע"ל ואתוכם בקרו מלמח קהדש
בבצתו אין כ"ל אום פנים אהתי מכת סעס בא' לית' אד"ע וי"ל אלא
דבר דרור הוא דהא באמית' אין לית' אד"ע לא מחני אלא אעני' אפסח
מחוק כרת כג' פלחופי חוק או מאמית' כג' אעני' הנקב ע"י אחר
קפ"ך דהא אלא ח"א איסור י' אהא עולה איסור ונתקיימה מחלפת ע"י

ברקא אור בדרת עליה דפרקא ומה לעל החכמים הראשונים ענין כלומר
 טעם באין אליה זצ"ע דענינהו הוא כן טעם - אולם אע"פ להקניט קנה
 אפי' עניו דעת הכתוב אור דהיה על - מעט החלק הזה פ' כ"ב
 זאת תראה אלהי טובא דבר ענין חסד מן הספר
 לכתבו החכמים והם לא נמצאו דבר מרדכי פ' ענין :

כ"ז ואע"פ הנה ודאי לא ארצה להכניס נאלי קי/ עובי הנוחא מאה אמה
 עובייה חלוקה עליה וצוב יותר מאה לפיכך הרא"ה כתב לטוב
 והחמיר לא לעלות מעלה אכתמה ודאי לא נוסף להתייב לעלות תורה
 דבר זה אם נוסף אצלנו היתר דבר אחר :

י

י
כ"ח

ואם עתה נחזור אנו/ דינ/ ולראות באיזה דרך נוסף אהיה אלוה מילא
 דרביה אצורק בית היתומות אנו לריכוס קודם לזה אחר אנו קנ"ב נמצא
 אור/ אהיה אטעם אחר - דהיינו גרמין קנ"ב א"ן עליה ע' אור לאלה מעות
 לא יתומים מותר להלוות/ נחוב ללכר ורחוק להפסד (וא"ל לזה ע' אור
 א"ל מניה דאפילו דרביה) קנ"ב יט' אדם אפילו אולם הסדר
 הנאמר נדחית קמא (אמרי) וכתב הרא"ה ז' קלס הגאונים דה"ה
 א"ל למה דרבי דרבי/ וכ' כתב הרמב"ם ז' (והסוד והאחר) ד"ל אפ"ן
 דרבי א"ן אסורה אלא מדבריהם וקנ"ב יתומים לא גזרו :

כ"ט ובקנ"ב כלל אהיינו יפליים אהיה דבר א מ"ה מנכס יתומים אדם
 ברלות היתומים עצמם ויורשו מאביהם או קלו קמתה אפילו היו
 עליהם ועל חז' אדם היתר זה בלא אתר איכא דוגא דוגא ופליג קנ"א
 א"ל קנ"ב היתומות הם יתומות עניות והנכסים לא ברלות עצמם הם אלא
 ברלות חבורת אנשים גאלי חסד להתקדש אפרנס/

א"י וגם מהא טעמא היתר חז' אלוה מעות ל' יתומים דרביה דרביה מלס
 דיתומים לא קני מעקצ' נחוב וקנ"ב מעט להמליח אנו עובר על אלו דרביה
 אור אנו עובר אולם לא תליך כמו לכתבו הית' ד"ל ע' ד"ה מעות וכ'
 כתב הרמב"ם קל"א ל' :

א"ו א"ל אולי היינו יפליים אצלנו עובי היתר אחר מלך לבדדים :
 הרב הא' : אמר ל' יתומות עניות ואפ"ל אצורק חבורת מלכה וקנ"ב
 חסד א"ל יותר כהנאלי בסנהדרין פ"ה ד"ה וקנ"ב פ' ד' ח"ג דמותר
 אלוה דרביה כלל דמותר אלוה אצורק עניים כמו לכתב הרא"ה

פ

א"ל אם נענין קצין מה לכתוב דמרבך באמת נוסף אהיה אמה כתוב ל' אם
 ל' טעמים א"ל הטעם דלא אסורה היתרה אלא דרביה הפאה וכ'

קלויזותו לא י"ג סי' ז' והקטן הסוד והמספר קס"ו וצ"ח ג"כ
קט"א קט"ז ח"ל סי' א' ח"א :

[illegible][illegible]

ואם באנו עמה אפסון ההלכה נראה עוד פעם א' תוס' הלאה;
הנ"ל היה כן לול קט' ד.י.:

ה'א: בית היתומות אשר מנהיגין הולכים ואין הדעה לזכור
(ואם אדם מכין והוא לא ידע על בית היתומות (ד"ר) אכ"א
החבורה הנ"ל נדיבים אשר נדו ונתן סכום מצות לזכור
יתומות צעירות; ומנהיגיו החבורה הזאת עוסקים בזכירת היתומות
באמנה והם הולכו לפני דמים על פי נכס החבורה הנ"ל; ואם אדם
מכין והוא על ה"ק"א אכ"א יבית דינה לו היתומות הנ"ל והוא
הוא יתן ב"א/ ק"א אדם חס"א בית היתומות)

[illegible]

ה' : הקדמות העליונים אשר לא ידעו זהויות מאונם אם לא יתנו להם
דבית (אמנם) והלאה אכתוב : המאונם) :

ה' : הלאות (והוא אחד מאנשי בית היתומות הנל אשר קל להיות מאונם
בין המאונם הקה"ל) :

ועתה באה הלאה לפנינו אם אותה לעלות כזה הלאות ידעם את
לשון החוב ולשון יבוא המאונם זה לשון ולשון עקבות הדבית בבאנ' לל
והוא לא ידעו מאונם אחד שיתו ועצמו אך כל זאת הנל על תנאי ליתנו
אם דבית אפודותיך ולבית המאונם :

ועדאי לא נזכר זהות לעלות כזה אם לא נסמך על מה לבית המדבר
קלם רל' וכבר כתבת על דאין לעלות מעלה במדבר קלם רל' אם יור
לעלות דברך אחר :

והנה מזה לביתך על לית מימרות בדבא יהיה קודם על דברים
ליתם נזכר מעלה תננה זהות קנ' דברך הערוא - אך אפ' אין מוכרחים
אנ' הדברך אשר אם נק' זה נמצא הערוא כ' מה בשלש אונ' וזה
הדברך נמצא הנל אם אנו סומכים על מה לביתך דברך ח' קלם היטב
למה במדבר זה לית המצות קלם האונם אחר ויתן מאונם מה לית/לכר
ואפ' לסדרת היטב לא הוכרה בל' ונלאי בל' כב' היטב
אסמך עליו לצורך מלוא (ועם מלוא) על חל' נמצא דבא סמך עליו) :

ונודם לאדבר על הדברך הזה דפירט אדבר עליו קל' : דברי ע'ד נמצא
תננה קנ' דברך זה : המאונם יאונם זהות לית דבית וקלם לית
הקדמת אפודותיך - והלאות. הנה גם הוא סך מצות הפכה ואחרים
ית' המאונם המצות לל' ארבות איטענ' מהדה' ואק' יפה הקה'
אחר וית' אל הלאות מה לית לצורכס אל המאונם :

הוא כלומר הוא לא היה אלא חבירו אזה ולכ' מה אבוא נזכר לית המאונם נזכר/אלא
דבית המאונם חבירו וזה מוכר דבא דבית הבאה אזה למה היא - אכן אלא במספ'נא
הית' אואר דליתך אחרון בדברך מרבך מן וא' אלא ליתו" ע'ד ליתתים ליתו" ומה מה
לבית הקד' בא' ס' תרע' סע' ע' (והוא זה קיד אלא כ' ע' לית) ספי המדבר
כבר נודע דהוכרה לעורר ממצאית נמצאית בו כלא מוצת אפנים כמזה פנים וכ'
ע' וסוף נזכר י' א' המל' לנמצאית בבנין/וא' (מה ע' לית פ' ס' א') כפי לית
דל' אל' המל' אפי' מה לית פ' דוכת ליתו' לא אב' כמות מה ל' לית/הוא
הדבית מה ל' לית אונ' המל' (ובן) דוכת המל' טעה קוד' למה ספי דב' י'
הת' לית הדבית ע' לית ועין/ פ' י' ע' ופ' כ' (והדבית/וא' המל' א' וז'
אונם נמצא ע' לית דבא ליתו' לא אב' כמות הי' ידבר מלוא אב' אדבר עבירה
לא דבא קל' דאין לית אדבר עבירה וכ' ע' וסוף המדבר אלא היה חזק קנ' וז'
לפני אב' הית' גירסא לא תלובת רל' בו כ' חסד' אזה לל' המל' ומה דל' ל'
המל' חכ' לא מורי דרדני היה ל' אלא קוד' הדברך היה ל' אלהים המל' :

כך וכך אמר אן האצות אלה לאו אלהי ויכתוב קלסר ליעלה זה יר כבי
 אלהי יכא אחיה ואית/ או (אלהותי) האצות אלהו עצמו האלה או :

א"ק אולם אע"פ לאלהותי אמן יתן האצות אלהותי יכא יתן אלהי
 מה לית/ ולזכר - הקדי אסור אלהותי או ליחזק ויתקם לא ואסור
 וכתוב קלסר אלהי וכתוב בו דכל סעם ופעם אלהי האצות יתן חזק
 ולזכר אלהי יחזק ויתן/ או מה לית/ אלהי אלהו וזה לית/ האצות אלהו
 בחזקתו אלהי הקדי לא יצדקוהו ואלהותי אלהי לידע כל עניני הקדי
 העניני הכספים ואחר דכל ספק לא ידע אלהי הקדי אלהי הקדי
 אלהי אלהי לידע אצל מי הוא יולג ואצל מי הוא סוהך ואצל מי הוא חותם
 סברותיו הודבא לא יאנע אלהות עזבד יתחזק ענינות אלהי הולס פני
 עיניו וזה יהיה קטור ליכנס קלסר וילא קלסר קלי פגע :

א"ק עכ"פ אע"פ למה הדרך לכתבת נאציט הקדמה כל מה בארץ
 און אולי אום הדבית אלהי יסענו הקדי יתן מעט ואכל למה פתח לן האצות
 הנכרי אע"פ רב כל כך אולי סוף אלוהי ע"י הנכרי הזה מאצלות התקנה
 לכתבת כי הוא האמת אפרסם האלוהות לן הקדי אא בדבורי הנכרי
 באסיפה האצות לן כל מסעדי דבית ואם ילמד דהמון עם למה האור
 זכא דרך יתעדים והענין איסור דבית און אמסרך מינה ויהיה דבר
 ה' ח"ו אדם בחוכא ואלא אכל/ יל חיבא דאפלי יודע סוף אלוהי ע"י
 נכרי אלהי היכא דלא אפלי לא אפלי וצוה אלה לא יחוס אצולס :

ב"ה קעכח תרצ"א אפ"י

ה' אפרים ב' א"א כ"ה אלהי קה"א